

periode har udredet. I Foraaret udbad Udvalget sig endvidere Oplysninger om Lønarbejdernes og Tjenestemændenes nuværende Lønningsniveau, dels i Forhold til Lønningerne i 1914 og dels i Forhold til Dyrtiden. Af det statistisk bearbejdede Materiale fremgaar det, at Lønningsniveauet for Lønarbejderne i Forhold til 1914 viser en Stigning af omkring 100 pCt., for de lavest lønnede Tjenestemænds Vedkommende af 96 pCt. og for de højest lønnede af 25 pCt. For de kommunale Tjenestemænd i København er Stigningen endda endnu højere, nemlig 45 pCt. for de højest lønnede og 127 for de lavest lønnede. Af den samme statistiske Bearbejdelse ser man, at Prisen paa de almindelige Livsforbrønde er steget med 90 pCt. siden 1914. Det ses da saaledes, at Lønstigningen for de egentlige Lønarbejdere dækker Prisstigningen, og for Tjenestemændenes Vedkommende har vi jo grundet Formodning om, at de Lønningslovsforslag, som vi inden saa lang Tid kommer til at behandle, vil føre deres Lønningsstilling op til i hvert Fald nær op i Forhold til Prisstigningen. Men som ogsaa den højtærede Indenrigsminister udtalte i Gaar, bliver der en Del Mennesker tilbage, som ikke har faaet deres Indtægt sat op i Forhold til Prisstigningen, og det vilde være urimeligt, om man ikke fra Kommunernes Side kunde imødekomme de økonomiske Vanskeligheder, som disse Mennesker er stødte i, paa anden Maade end f. Eks. ved at henvise dem til Understøttelse af Hjælpekassen. Jeg er da enig med den højtærede Indenrigsminister i, at Dyrtidslovgivningens fuldstændige Bortfald ikke vilde være forsvarlig, men at Dyrtidshjælpen maa reduceres gradvis, og at Tiden er inde til at begynde en saadan gradvis Nedgang i Dyrtidsforanstaltningerne.

Nogen egentlig principiel Debat tror jeg er overflødig, thi det er saadan, at det, vi staar overfor nu, er en Overgangsperiode; det, vi skal, er at forsøge paa at komme nedad, det, der kan diskuteres om, er egentlig, i hvilket Tempo det skal ske, men vi er sikkert fra alle Sider enige om, at en Nedgang skal der til, og at det kun drejer sig om, hvor hurtigt man skal gaa ned, og hvor langt man i Øjeblikket skal gaa. Jeg er enig i, at § 1 i den gamle Dyrtidslov bør udgaa, saadan at vi slipper for alle de Statsdyrtidsforanstaltninger, den Nedsættelse af Prisen paa Levnedsmidler, som sker gennem Statsforanstaltninger i Henhold til Dyrtidsloven. Og jeg er ligeledes enig i, at § 2 i den gamle Dyrtidslov bør

bibeholdes med det Forbehold, som ligger deri, at Kommunerne maa betale Halvdelen af, hvad der tilskydes fra Statens Side. Jeg tror, at det vil være absolut nødvendigt at bibeholde denne Paragraf, saaledes at der kan ydes Tilskud til Indkøb af Brændsel. Ikke alene det udenlandske Brændsel, ogsaa det indenlandske er i saa høj Pris, at mange Mennesker, og det ikke blot saadanne, der almindeligt regnes for vanskeligt stillede, vil have overmaade svært ved at skaffe sig det nødvendige Brændsel. Forholdet er det, at i flere Provinskøbstæder betaler man for Tørv indtil 50 Kr. pr. t, hvilket vil sige, at man maa betale 24—25 Kr. for 1 000 Tørv, og Brændet betales i flere Provinskøbstæder med omkring 30 Kr. pr. Rummeter. Enhver vil kunne sige sig selv, hvor vanskeligt det er for mangfoldige Mennesker at skaffe sig det nødvendige Brændsel til disse Priser. Det forekommer mig, saaledes som ogsaa den ærede foregaaende Taler (Hauge) har udtalt det, at man har tilstrækkelig Garanti for, at Kommunerne her ikke anvender større Beløb end absolut nødvendigt, deri, at de selv maa betale Halvdelen af, hvad Staten erlægger. Købstadkommunerne er saa haardt spændte for i Øjeblikket, at de virkelig ikke fristes til at anvende større Beløb end absolut nødvendigt. Forholdet er jo saadan for Købstadkommunerne, at de har meget svært ved at faa deres økonomiske Forhold til at balancere.

Jeg kunde have Lyst til at indskyde den Bemærkning, at det forekommer mig, at det maa blive nødvendigt inden lang Tid at tilvejebringe en Ændring i Købstædernes Skatteforhold, saaledes at de kan faa Lov at udskrive større Skattebeløb end nu. Deres Adgang til at udskrive Skat er jo nu stærkt begrænset. Der findes store Indkomster i Kommunen, men det er umuligt at faa større Beløb ind i Kommunekasserne gennem Skatterne, fordi Begrænsningen af Skatteudskrivningen er, som den er. Jeg tror, at man i alt Fald midlertidig maa gaa til at løse dette Forhold noget, saaledes at Kommunerne kan faa Lov til at foretage en større Forhøjelse end de 25 pCt. indenfor Perioden, uden at det skal medføre Valg eller i alt Fald kræve Billigelse fra Ministeriets Side.

Jeg kan anbefale, at Beløb, der kan anvendes efter Principperne i den nu gældende Dyrtidslovs § 3, nedsættes med de foreslaaede 25 pCt. Hvis man ikke kan naa vidt nok her, har man selvfølgelig